

שמקצר, מתקן ובעיקר מתמצת, אם יש בכך צורך. בצורה זו, השחקן והדמות הופך כים יחידה אחת, ומת שייצא מפיו, על המסך, לא יהיה טכסט כתוב על-ידי אדם אחד, שהושם בפיו של אחר, אלא מלים שאותם היה אומר השחקן עצמו, אילו היה ההבדל מהותי וגדול. גם בהרגשת השחקן וגם בתוצאה המתקבלת על הבד. אך זה עוד לא הכל. בשעת ההסרטה מעדיף אלטמן להניח לשחקנים לנפשם. הם

אבי החתן — זימוריו גאסמן פארודיה על מהגר

הקרדינל — ג'ין קרמווד שחקן בגיל 92

משחקים, כשמיקרופונים ניידים אל-חוטיים מחוברים לכל אחד ואינם מפריעים לתנועתם החופשית, שתי מצלמות עוקבות אחרי המתרחש. לצורך תקריב, מתחלפים את עדשת המצלמה, במקום לקרב אותה לפני השחקן ולהביא אותו במבוכה. וכי איזה שחקן לא היה שש לעבוד בתנאים כאלה?

זווית עקומה. התוצאה היא סיגנון קולנועי מיוחד במינו. סצנות ארוכות, ציר לומים עשירי גוונים, שבהם הצופה יכול למצוא לפעמים תריסר מוקדי התעניינות. פסיקול מורכב ומסובך שבו שיברי דברים מכל מיני כיוונים משתלבים זה בזה והאוזן צריכה, כמו במציאות, להפריד בין העיקר לטפל.

וכך גם במשמעות של הסרטים. "כל פרטי הם תיאורי פולחנים אמריקאים כזוית עקומה." טוען אלטמן. אבל הם עוד יותר מזה, הם ציורי קיר ענקיים של מיתוסים, שכאשר מגרדים מהם את הצבע, מגלים מתחתם ציורי קיר אחרים, ובהם החוטים שמאחרי הדמויות בציור הראשון.

החתונה הוא, לכאורה, סרט תמציתי מאד. (המשך בעמוד 56)

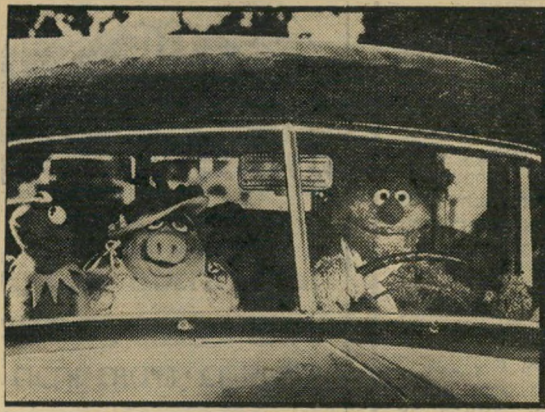
חבובות נפוחות

החבובות בהוליווד (מקסיס, תל-אביב, ארצות-הברית) המעלות הגדולות של החבובות על

המסך הקטן, הן הקצב השגעוני שבו מתנהל הכל במחיצתן, והעולם הפרטי המיוחד במינו, שבו החיה המיפלצית ביותר נראית הגיונית, מובנת ומתקבלת יותר על הדעת, מן-האנוש המופיע לידה בתפקיד האורח.

אלה הן בדיוק התכונות שמחמיץ הסרט הצבעוני החדש הזה, הנדרש לבנות עלילה בת תשעים דקות, עבור דמויות שהברקותיהן המזהירות ביותר צצות בשורה אחת של דיאלוג, בתנועת ראש יחידה או לכל היותר בשתיים או שלוש שאלות ותשובות.

מעשה בקרמיט הצפרדע, הפוגש בביצה את דוס דה לואיז (המצחיקן השמן של מל ברוקס) וזה מייפץ לו לנסוע להוליווד, שם מחפשים בדחיפות צפרדעים מוכשרים. קרמיט מקבל את ההצעה, ובדרך אל האולימפוס של הצוללואיד, הוא אוסף לידו את חבר מרעיו הידוע, פוזי הדב, העלמה פיגי, רולף הכלב הפורט על פסנתר, ואת כל תזמורת החבובות. הבעיה היחידה שיש לו, היא עם צ'רלס דרינג, שיש לו רשת של מיסעדות המתמחות בהכנת רגלי צפרדעים. רגליו של קרמיט מגרות אותו במיוחד והוא רוצה להשתמש בהן כפירסומת לעסקיו, על אפו וחמתו של בעל הרגלים.

קרמיט, פוזי ופיגי — יוצאים לדרך

הרבה כוכבים אורחים חולפים לשניות אחדות לפני המצלמה, חלקם מצליחים יותר, חלקם מצליחים פחות, וחלקם (כמו בוב הופ) קשה לדעת מה צורך היה בהם. קרמיט, פוזי ופיגי הנמרצת מאבדים לא מעט ניטבעיותם כשכופים עליהם ממדים גדולים כל-כך, כמו מסך קולנוע, ואין ספק שהיו מרגישים טוב יותר בתיאטרון שלהם. ואכן, הקטעים המוצלחים הם בפתחה ובסיום של הסרט (ועוד קטע קצר באמצע) שבו נאספות החבובות כולן כאולם הקרנה פרטי משלהם, כדי לצפות בסרט של עצמן.

נתכון לעוגת דראקון

חברי הדראקון אליוט (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — זה מוצר דיסני במסורת מרי פופינס,

כלומר שילוב של קטעי הנפשה מצוירים אחדים עם הרבה דמויות חיות. במקום פלאים בשריודם יש כאן דראקון-פלאים מצוירי, ובמקום לונדון המפויחת — כפר דיגיטי אמריקאי הביב, מצויד בכל האביזרים הקישוטיים המתאימים, כולל, כמובן, מיגדלור, עם שומר שיכור ובה נאמנה.

להשלמת הנוסחה הדיסנית הקלאסית, מופיעה גם מירשעת זקנה, שמנה ומלוכלכת עם ארבעת בניה הצעירים, הצרחנים והרועשים, וילד שבורח מן המירשעת אל הדיגדלור, ונער, כמובן, בידודו הדראקון, שהוא מעין ידוד לכל ילד בצרה.

דיסני עובד עם חומר גלם זה כבר הרבה זמן, לעתים בהצלחה גדולה יותר, לעתים בהצלחה פחותה. החלק המשובח ביותר בסרט הזה הוא ללא ספק הדראקון המצויר, הוכחה נוספת לגאוניות האולפנים האלה בהפיכת המיפלצות הנוראות ביותר, לחיות בית קטנות ובלתי מויקות. עזרה כלשהי מתקבלת גם מצידם של מיקי רוני, כשומר המיגדלור, ג'ים דאלי, כרופא-אילול ורד באטונס כסגנו, ומהלן רדי, המספקת כדרכה את הריבה של הכריך. מצד שני, שלי וינטרס מתפלשת בהנאה בבוץ, צועקת וצוחת, חושפת שן זהב ומפגינה את חיוכה המפחידים

שון מארשל והדראקון — בידדות

ביותר, שלא ירתיעו כנראה גם עוללים קטנים. אשר לסיפור, הוא תפור פחות טוב מן הסטנדרט של התעשייה הדיסנית, ובכל פעם שאינם יודעים כיצד לקשר בין שלב אחד לשני של הסיפור, פשוט מדלגים וסומכים על הדימיון הפורה של הזאטוטים. מה הפלא שהסרט יצא לשוק בקיץ, כשהמתכון הבלתי-מוזק הזה, מושך אוטומטית הורים שרוצים להיפטר מילדיהם הטורדניים לפחות למשך שעתיים?

הגשש - חיזור!

שלאגר (תל-אביב, תל-אביב, יש-ראל) — הדבר היחידי שחובב קולנוע ישראל יכול לחוש מול

הבד, בצפייתו בסרט הזה, הוא מבוכה. מן הרגע הראשון ברור שמדובר בניסיון מזורז לחלוב את הפופולריות של הגשש-החיזור ושל כמה אופנות, כמו טראוולטה ורוקי. התיפאורה הזולה והעלובה, הצילומים הדהויים והתילבושות שהוצאו כאילו ממחסן של תיאטרון ילדים סוג ג', יכולים לספק, כבר מן הרגע הראשון, את הרמזים לבאות. ואכן, ההמשך אינו מאכזב.

מי שיתעקש במיוחד להתחקות אחר סיפורים, יוכל למצוא כאן כמה מהם, מתבלבלים זה בזה. בסיפור אחד מדובר על פועל מוסך, המשתמש בגריז לא רק כדי לשמן את הבוכנות, מאחר שחלומו להיות אלוף בדיסקוטק. בסיפור שני, גרזניק אלמן ורודף-בצע ומורה לריקודים רווק ורודף-בצע, מנסים להפיל בפה אלמנה טריה ורודפת-בצע. בסיפור שלישי, בתו של האלמן מתגאה שהיא „פריחה“, ומחליפה דמות מדי ערב כמו וולט נוזיאר.

שייקה, פולי וגברי, הגששים, מאיישים את התפקידים הראשיים השונים בסיפורים האלה, בעזרתן האדיבה של שולה רווח (האלמנה) ועופרה חזה (הפריחה). כשנסים אלונים כתב להם את התמליל, היו הגששים, כידוע, מצחי קים מאד. כשאסי דיין כתב אותה, נדחסות בדיחות זו

שייקה, שולה רווח ופולי — מבוכה

לתוך זו בכוח, הכמות צריכה להיות תחליף לאיכות והכיעור, תחליף להומור. אשר למסר — כי בלעדיו אי-אפשר — הבורות היא התכונה הנעלה והנשגבת ביותר של האדם. מי שאינו מסתפק בשלאגר הוא דגנרט, אליבא דסרט זה (ראה דמותו של מנחם זילברמן).